

„Čest buh...!“ říká Josef, když otevřel dveře svého bytu. „Hilda, si doma?“ zakřičel z předsíně do kuchyně na svou manželku a líně si rozvazoval tkaničky od svých už značně opotřebovaných bot. Supěl jako lokomotiva, protože měl pupek jako sud. „Do řiti, měl bysem meně žrat, nebo se za chvíli ani neohnu,“ mamral si pod nosem a byl rudý až do modra.

Vešel do kuchyně ještě udýchaný a zasedl za stůl. „Čemu se neozyvaš, když na tebe volam!“

„Neslyšela jsem tě přes zavřené dveře,“ ohrazovala se Hilda.

„A kde je vůbec synek?“

„Je ve svém pokoji a připravuje se na zkoušky.“

„Zkušky... Furt jakesik zkušky,“ mamral dál Josef a vstal od stolu, aby se šel podívat na svého pilného syna. Otevřel dveře jeho pokojíku tak divoce, až se kluk lekl.

„Co tu kurva furt robíš! To se neumiš přivítat s tatu, když přijde ze šichty, nebo co?!“

Kluk se na něho tak trochu vyplašeně dívá a neví, co si má myslet. „Neslyšel jsem tě, že jsi přišel,“ říká a listoval v sešitě.

„Do řiti, v tym baraku nikdo nic neslyší!“ rozčiloval se Josef, ale to jenom proto, aby ukázal, kdo je tu pánem.

„Ty, posluchej! Když s tebu mluvím, tak se mi divej aspoň do očí!“

Co to zase do něho vjelo? Určitě zase něco popil a léčí si ty svoje mindráky na nás. Zavřel sešit a podle otcova přání se mu díval do očí tak upřeně, až to Josefa rozčílilo.

„Kurva, nečuť na mě jak myš zpoza sběrneho pančeřa a rači mi řekni, co tu furt špekuluješ. Sediš tu jak bubak celý den, namísto aby si šel kajsik ven mezi synky a děvuchy. Enom tu hniješ. A maš ty vůbec jakusik děvuchu!“

Kluk sedí, dívá se Josefovi pořád upřeně do očí a mlčí.

„No čuč furt, ty bubaku! Vim přesně, že žádnou děvuchu nemaš, bo kera by tě tak chtěla.“

„Pojďte jíst!“ křikla Hilda do pokojíku.

„No už idem,“ říká Josef a vyšel z pokojíku. Zasedl za stůl a něco sám pro sebe polohlasem mamral.

„Ty, Hilda, nezda se ti, že ten náš synek je jakysik divny?“

„Jak to myslíš, divný...“

„No divny je, je nenormalni. Furt sedi doma nad tyma knížkama, bledy je jak sedma, skoro jak ta mumija Majkel Džeksen. To je kurva tež spravny blb. Pyščisko ma zoperovane už možna deset razy a eště k temu je buzerant. To ja moc dobře vim, bo se to o nim aji všude piše a aji vysila! Minule sem ho viděl tu oto v televizi s černu šatku přez to jeho blede pyščisko. Asi si hral na Zora mstitela nebo co. Ten kdyby ho viděl, tak mu zarazi tu jeho šablu do řiti. Cypovi. Tam! Ať se nastěhuje ku te stare kobyle Talorovove, s keru se on taha. No konečně, že už si tu! To ti to trvalo. Čeka se enom na tebe,“ říká Josef klukovi a zapálil si cigaretu.

„Ty, Hilda, mi dneska neval tolik teho, nebo ja už se nemožu pomalu ani zehnut.“

„No a co mám teda dělat! Když ti dám málo, nelíbí se ti to, a když zase moc, tak také ne.“

„Středně mi davej tak jak normalnimu člověkovu. Ja... To když sem před rokama dřel na šachtě, to bylo úplně cosik inšiho. Člověk by v ten čas zežral aji hřebiky.“

Kluk si odkašlal a tak trochu se pousmál, když uslyšel otcův výrok.

„Čemu se směješ, ty aištajne!“

„Já se nesměju, jenom, jak ses zmiňoval o té šachtě.“

„Co o šachtě! To, jak sem se nadřel? To není, kamarade, ani trochu do smichu! To ty by si tam skapal, jak tě znam, za dva dni!“

„Já bych tam taky nikdy nešel!“

„Ja... Milostpan by tam nikdy nešel. To bude rači sedět nad tymi jeho knížkami pěkně v teplučku a všechno mu člověk přinese pod pyščísko. Ja, kamarade, tak to by se mi tež libilo. Ty! A co to ideš vůbec studovat?“

„No táto, je to vůbec možné?“ říká Hilda. „Ty nevíš, co jde Pepík studovat?“

„Co nevim, nevim... Jasne že to nevim, bo mi to nikdo neřekne, a aji kdyby, tak mě to nezajima. Ja mam inši starosti.“

„No ale to bys měl přece vědět.“

„No dobře. Tak kde nebo co to ideš vlastně studovat!“ optal se už tak trochu vlídněji kluka.

„Jdu na strojní průmyslovku do Ostravy, ale to přece víš! Podepisoval jsi přihlášku.“

„O jaké přihlašce to mluvíš? Ja o ničim takovym nevim.“

„Jak to, že nevíš! Podepisovala to mamka i ty!“

„No to je možné, ale to bude asi už davno. A esi by vas oba dva zajimalo, tak na jaro od tudy padame na

čerstvy vzduch! Už mam cosik v planu, ale necham si to zatym enom pro sebe.“ Nikdo neříkal nic, protože ho znali a mysleli si, že zase plácá jako vždy ty své nemsyly.

„Ty, Hilda, čemu mi vališ do taleře sedum knedli, když viš, že to nesnim! Tu oto radši naval synkovi, bo je chudy jak žingla a potřebuje vykrmit. No nebylo to zle, a že bysem si eště přidal?“ říká Josef, když jako první dojedl. Oba se na něho podívali a raději nic neříkali.

„Seru na to,“ zamamral a šel k ledniče, aby si otevřel pivo. „Chce někdo glga?“ optal se a odříhl si. Nikdo nechtěl, protože pivo nepili.

„Kurva, s vama je tež zabava jak s duchodcama. Idu si dat šlofika a potom padam na Terasu na pivo.“ Dopil zbytek z láhve a odšoural se do ložnice, kde ho nikdo nebude rušit.

„Potřebuju nove boty!“ zakřičel z ložnice a za chvíli se z ní ozývalo hlasité chrápání.

„Ty, mami, ten náš tata není někdy normální. Nezdá se ti? Pořád mu není něco vhod, nic mu není dobré, tak jako zrovna dneska s tím jídlem.“

„Ale nech ho být, však víš sám, jaký on je, a nemusíš si zase tolik toho všímat, co on říká. Není zase takový zlý, jen má prostě ty svoje mouchy.“

„No jo, jenže on vůbec neví, co jdu studovat, a taky to, že podepisoval tu mou přihlášku. Určitě byl zase namaзанý. Člověk už to na něm ani nepozná. A co vůbec myslel tím, že na jaře odsud padáme na čerstvý vzduch?!“

„Jo, hochu, to já nevím sama, co tím myslí,“ říká matka a vstala od stolu, aby pomyla nádobí. Z ložnice se ozval hlasitý kašel a pak vzápětí rána, až se kuchyň otřásla.

„Kurva, ja se na to vyseru!“ řval Josef z ložnice a Pepík s matkou v kuchyni dusili smích, protože věděli, co

se stalo. Josef když spal, tak sebou různě házal a převaloval se ze strany na stranu, a tak se stávalo, že několi-krát skončil na zemi vedle postele. Za chvíli se objevil v kuchyni rozcuchaný a hned otevřel ledničku, aby si dal pivo, prý na opamatování, bo měl hrozné sny.

„To sem teho zase moc nepospal,“ říká a jde ke sporáku nadzvedávat pokličky hrnců, aby zjistil, jestli tam něco zbylo. Přiklopil pokličku posledního hrnce, řekl, že na to sere a přežírat se nebude. Zasedl za stůl, zapálil si cigáro a čučel do televizního programu. Pak ho zavřel a hodil ho pod stůl.

„Zase kulove hovno tam neska davaju a s tyma jejich reklamama už mě tak seru, že se raz neudržim a hodim do te bedny flašku s pivem.“ – Už několikrát to chtěl udělat, ale pak si to nakonec nějak rozmyslel.

„Tak já se jdu vedle učít,“ říká Pepík a vstal od stolu.

„Kurva, kde zase ideš!“ říká Josef a postavil se. Když stál vedle kluka, byl znát značný výškový rozdíl. Josef mu sahal sotva po ramena. Záviděl mu tu jeho výšku, ale raději nic neříkal, jen několikrát vyčítal Hildě, že to určitě není jeho kluk, protože prý není možné, že je tak vysoký, že jsou oba malí a určitě to není jeho děcko. Z toho byla Hilda vždycky moc smutná, ale vůbec se mu nesnažila něco vyvracet, protože by to stejně nemělo žádnou cenu.

„Do řiti! Ne, že se ideš učít. Tam se oblikej a mazej na vzduch! Hilda, dej mu jakusik korunu, bo ja nemam drobne, a až pujde nazpatek, tak mi tam v obchodě kupi paru piv, abysem měl na večer ku televizi. Možna aji cigaretle, ale ty si kupim sam na Terasé.“

„Já ted' nikam nejdu, musím si ještě něco dodělat,“ říká kluk a chtěl jít do pokojíku.

„Kurva, jak neidu! Co neidu... Obuvat se, neodmlu- vat, to si dorobíš, až přijdeš, nebo až zítra! Hotove.“

Kluk se nechtěl dohadovat, protože věděl, že nic nevyhádá a stejně bude po tátovu, a šel se do pokoje převlíct. Josef už si v předsíni za mohutného funění nazouval boty.

„Kurva, nove boty potřebuju. Jak sul jich potřebuju, ale kdo ma za nich davat také prachy.“ Mamral a funěl a několikrát se musel u toho narovnat. „Esi budu furt tak žrat, tak mi za chvílu bude zavazovat boty moja stara nebo synek.“ Když byl s botama hotov, natahoval na sebe bundu a během toho pokřikoval na kluka, aby sebou hodil, že ho suši a nebude na milostpana čekat. Matka dala Pepíkovi peníze a něco mu pošeptala do ucha.

„Co si to tam zase šušcate?! Myslite, že to nevidim? Idem!“ říká Josef klukovi a on znechuceně vyšel se dveří.

„A jak ti mluvím, tam val mezi partyju a spíše jak v deset se nevracej! Ja. A hlavně ty piva nezapomeň kupit. Co ste si tak v předsíni šeptali? Zase jakesik ty vaše tajnůstky, co? Beztak vim, co ti mama šuškala do ucha. Abys ji kupil čokoladu nebo zakusky, co?! Dobře, ja už sem tu, a jak ti mluvím, spíše jak v deset se doma neukazuj! A s tym tvojim učením to zas tak nepřehañej, bo za chvílu z teho zhlupneš. Tak čest buh.“

Plácl kluka po rameni a zamířil si to ke dveřím hospody. Neobával se, že by tam neseděl někdo známý. Vešel, rozhlédl se po hospodě a hned u okna v rohu seděli jako vždy jeho dva kumpáni. Byli to bývalí havíři už v důchodu a od rána až do večera se nalévali pivem.

•••

„Čest buh, synci!“ Pozdravil je, jak to měl ve zvyku, a posadil se za stůl.

„Kurva, si jakysik ospaly,“ říká mu jeden z nich.

„Ále, dal sem si po obědě kapku šlofika a včil mě suši. Kurva, kde je s tym pivem, furt!“ rozčiloval se Josef.

„Ty, posluchej, Josef, nezda se ti, že jaksik bachra-tiš?“ říká mu jeden s kolegů.

„No ja, to mi nemusíš mluvit, bo to vim tež. Šak už nejsem žádný mladík! Tuž kurva kde je s tym pivem, furt!“ rozčiloval se Josef a nervózně si zapaloval cigaretu.

„Synci, včil mě dobře posluchejte. Mam plan jak cyp.“ Našponoval se na židli, mohutně potáhl z cigarety, vypustil mezi ně dým, podepřel si rukou bradu a mlčky se na ně upřeně díval.

„Taj jaky je ten tvuj plan!“ říká mu jeden z kolegů, když už se zdálo, že to nějak dlouho trvá, než se vy-máčkne.

„Tak dobre. Abyste věděli, končim s popelařinu a na jaro padam. Už to mam promyšlene, enom je třeba zařidit jakesik menší formality a davaj v nohy.“

„A co chceš jako dělat?“

„No to se dovite. Kurva, kde je furt s tym pivem! Ty! Ta nova servírka mě tu sere. Chodi, jak by ho tam eště měla. Kurva, ja ju idu zdupat,“ říká rozčilený Josef a odlepil se od stolu. Zašel k výčepu a začal servírce nadávat tak hlasitě, až celá hospoda ztichla. Nebral si žádné servítky a pak jí řekl, že tu dneska dělá naposled a od zítřka si půjde hledat novou práci, protože on se s vedoucím moc dobře zná, je to jeho švagr.

Servírka byla z toho úplně v šoku. Josef si poručil nalít velkého ruma, zapálil si, kopl ruma do sebe a říká: „Tak, a včil tu budeš kmitat, jak se patří! Ty hajtro.“ Otočil se a šel ke stolu. Chlapi v hospodě se chechtali, ale servírce do smíchu moc nebylo. Všichni tam Josefa znali a věděli, čeho je schopen.

„No konečně!“ říká Josef servírce, když položila piva na stůl. „Mi tu nechej zrovna dvě a doval tři velké rumy. A kmitej!“

„Ty, Josef, ty si kurva. Čemu si ju tak buzeroval? Podívej se na ňu, jak je vyplašena, aji čarky nam tu zapoměla napsat,“ říká mu kolega.

„Chuj s ňu, ať si zvyka! Synci, tak zdruv!“

„Tak včil nam konečně řekni o tym tvojim planu, jak si sliboval,“ říká mu kolega.

„Ja. O tym planu. Tak se synci pejte. Jak už sem mluvil to, že končim s popelařinu, tak to myslim úplně doopravdicky. Idu jednoduše do JZD. Neni na tym nic divneho. Už to mam promyšlene. Mluvil sem už o tym s jednym kolegu od nas z partyje, kery tam ide se mnu tež. Idem do Vyškova, to je kajsik u Brna nebo v kere řiti. Kupujem tam na pulku staru chalupu od jeho mamy, bo už je stara a na nic nestači. Možna si ju tam aji necha, bo ona nechce it do domova pro duchodce, a kdyby tam doopravdy zustala, tak synci co? No enom kapku uvažujte, bo to je jednoduche. No nečučte na sebe tak nechapavě, jak byste nevěděli.“

„No nevime!“

„Tak když nevite, vy luliny, tak vam to řeknu. Je jasne, že když tam zustane, tak my neplatime ani haleř. Jasne?“

„No tak včil nam už to jasne je. Je vidět, Josef, že nemaš hlavu enom na nošení klobuka.“

„Kurva, synci, to bude teprve život. Vždycky lepší než tu v tym zasranym Haviřově, kde nic není, enom sama drahota. Tam si možu aspoň chovat kury, kačice, bravka, husy a kdo vi co. Všecko budu mět svoje a zadarmo, kurva. Už enom ty blbe vajca, za kere tu zaplatiš jak za strožoky, budu mět svoje, a zadarmo. Co vy vite, synci. Chuja vite! Ja tam budu pěkně ve svojim a vy si

tu budete ožirat pyščíška. Uvažovat musíte kapku, bo dneska, jak v tym neumiš chodit a otačat se, tak si, jak se mluvi, v řiti! Stejně sem зробil chybu, že sem hned po te smetanove revoluci nešel cosik podnikat, tak jak to tu зробilo plno lidi. Je fakt, že jich tež plno zkrachovalo, ale jejich vlastní vinu, bo se v tym neuměli obracat.“

„Kurva, Josef, ty nam tu vališ klíny do hlavy. Co ty tu pindaš o jakymsik podnikani! Šak ty by si skončil do čtrnacti dnu!“

„Jak skončil?“

„No jednoduše! Ty neumiš jednat s lidáma, a navíc maš vychovani řeznickeho psa. Ty pitko. Všude zrobiš ostudu, tak jak dneska tu s tu servirku.“

Josef, jak bylo vidět, zneklidněl, protože nerad slyšel pravdu a vždycky muselo být po jeho, protože on musel mít vždycky navrch. Vypil pivo na ex, nervózně si zapálil a mlčel.

„Ty, Josef. Co ty si tu pindal o jakesik smetanove revoluci! Ty ani neviš, jaka revoluca to byla. Nemluvi se smetanova, ale sametova! Ty lulino. Tak se temu mluvi.“

„Chuj s vami, vy čuraci dva. Mi je to úplně jedno, esi sametova, nebo manželstova, ale jedno vim přesně, že to cele stojí za hovno. Každý si necha srat do pysku, a jak to tak vidim, je to tu horší než za tych pojebaných komunystůf. Jak už nic, tak bylo aspoň levnější! Jak to tak dal pujde, tak za chvílu nebudu mět ani na pivo a cigaretle. Kurva, předtym sem si kupil startky za čtyry koruny, a včil se podiv. Třicet pět korun a ten padestatnik nepočítam, bo za něho kupíš hovno. Kdybys ku němu přidal eště jeden, kery už je stejně zrušeny, tak si za to kupíš tři rožky. A včil mudruj. O chlebu ani nemluvim, tak jak aji o dalších věcach. Kurva, ja sem někdy tak nasrany, že bysem kolem sebe všechno rozkopál.“

Josef byl čím dál víc nervózní, protože věděl, že říká pravdu, kterou mu nikdo na světě nevymluví. I kdyby měl jít znovu sedět.

„Ty, Josef, v tym maš pravdu, to je fakt, ale esi se budeš zbytečně rozčilovat, tak poškodíš jedinež sam sobě, protože s tym nic nenadělaš, tak jak si nenadělal za komunystuf.“

„Běž mi do řiti s tyma tvojima žvastama!“ říká Josef kolegovi. „Chtěl bysem vědět, co si udělal ty. Jak vim, chtěl si se dat ku nim! K tym zasranym komunystum enom proto, že tě nechtěli zebrať ku střelcum. Mysliš, že tu o tym nikdo nic nevime? Kamarade, to by ses divil! Nebyt tvoji stare, kera se skrz teho chtěla rozvest, tak jim ližeš řitě a teraz po te vaši smetanove, nebo jaka to byla revoluca, by si tu chodil jak puťka, bo by se s tebu žaden haviř nebavil. Ty čuraku jeden. A kurva, moc mě nesar a rači drž to svoje pyšcisko. To ti ja radim!“

Jeho kolega, jak bylo vidět, neměl odvahu Josefovi odporovat, protože věděl, že by to moc slavně nedopadlo. Raději se zvedl a šel k výčepu zaplatit a odebral se k domovu.

„Podivej se na něho! Rači utek, bo je to filcka zbaběla.“

„To maš Josef pravdu. Ja to o nim vim tež, a možna vice než ty.“

„No tak čemu s nim vysedáváš?“

„Ale to ja s nim nevysedávám každy den, enom dneska sem si ku němu přisednul, bo tu nikdo nebyl.“

„Nebyl... nebyl...“ zamamral Josef a rozhlédl se po hospodě. Pár chlapíků od jednoho stolu na něho zamávalo. U stolu se objevila servírka s táckem dvou velických rumů a dvěma pivy.

„To je od toho stolu,“ říká servírka a Josef se otočil tím směrem, kde na něho zamával jeden jeho známý. „Tak zdruv!“ řekli si na dálku a koplí ruma do sebe.

„To je život na hovno. Mě už to fakt nebavi. Co ma člověk robit. Hovno! Jedině tak žlampat. Už abysem byl od tudy v řiti, nebo se z toho zbyčím. Fakt! Ty, Leoš, kolik maš vůbec toho duchodu?“ optal se Josef svého kolegy.

„Já? Duchod? No kolik by si řekl.“

„No, kurva, co ja vim? Tak řekni! No dobre, no. Takych dvacet maš! Ne?“

„No skoro si to uhadnul. Mam o dva tisice meně, než jak si hadal.“

„No kurva, to maš dost! Co by si eště chtěl?“

„Mluviš, že je to dost. Dost to není, když si zebereš, že mam odrobenych dvacet čtyry roku v havirni.“

„No ja, to je fakt! Ja sem tam robil chvilku a měl sem toho plnu řiť! To by ti mohli davat při te dnešni drahotě aji vic.“

„No to by mohli, ale nedaju. Viš, kolik sem měl kolem toho duchodu litani? Kurva, až do Prahy sem musel jet. A to, kamarade, nejsem sam. Plno synku mělo ty same problémy. Šak se jich možeš zeptat. Mysliš, že ti lžu?“

„Ty, ja nevim,“ říká Josef a poškrábal se po zátylku. „Mě už to nebavi, pořad se zajímat takýma chujovina. Tu! Co slyšíš, si každý ubekuje, že se ma špatně, a o ničim inšim neslyšíš. Šak si určitě pamatuješ na ty doby, když si eště faral. To tu ta hospoda hučela, haviři fedrovali u piva s černýma očnima vičkama, vykladali se vtipy a byla sranda. Aji ty servirky byly inši. To viš. Pivo za dvě koruny, haviři měli na tu dobu peněz, že nevěděli, co s nimi, a ty servirky si, kamarade, přišly na pěkne koruny! Dneska? Šak si viděl sam, jak sem zdupal tu servirku. Ta když nemusí, tak se ani nepohne. A přitom nas tu není ani polovička, co před rokama. Kdo ji da dyško, když tu pivo stojí patnáct korun. A to se, kamarade, dočkame eště inšich překvapeni. Eště nam bude kurevsky zatopene pod řiťama.“

„To maš, Josef, pravdu, nemá cenu se o tym bavit. Dam si eště jedno a idu do chalupy.“

„Kurva, nedupej! To tu mam lapět na řiti sam? Tam! Dame si eště po pulce. Maš čas. Kaj spícháš? Do roboty it nemusíš, a co tam v baraku chceš robit. V televizi je stejně hovno, tak sed' na řiti a nevymyšlej! Ja neska jakusik korunu mam, tak se nestarej. Kurva, cigaretle si musim kupit,“ říká Josef a vstal od stolu.

„Ty! Josef! Přiber mi tam tež jednu krabičku startek,“ zavolal na něho Leoš. Josef se zastavil u jednoho stolu a kecal tam o něčem s chlapama. Za chvíli se vrátil s táckem dvou velkých rumů a pivy.

„Ty! Leoš. Potřebuju nutně nove boty, ale nechce se mi za nich valit tolik korun. Tak mě napadlo, že by to šlo udělat jednoduše. Ty bydlíš hned tu kusek vedle. Neviš, esi tam u vas nenechavou lidi boty před dveřama? Šak viš, jak to myslim.“

„A čemu se jako ptaš?“

„No čemu asi. Tam si možu vybrat boty, jake chcu, a zadarmo.“

„Josef, ty zje cyp. To nemyslíš vážně! Ty chceš ukrast fakt boty?“

„Co ukrast. Vyměnit! Vyberu si boty, kere mi budu pasovat, a ty svoje tam necham. To není kradež, ale výměna.“

„No dobre. A čemu to nezrobiš u tebe v baraku?“

„Ty zje lulina. Jak to možu zrobit ve svojim baraku, když mě tam každý zna, a kdyby mě viděl v jeho botach, tak sem v řiti. Ne.“

„No to je tež pravda,“ uznal Leoš a zároveň se podíval pod stůl na svoje boty.

„Kurva, jak se tak divam, tež bysem potřeboval jakesik novější.“

„Tak viš co? Dame si eště ze dvě a idem. Prvni zajdem k tobě a potom ku mně. Jake maš číslo? No, my-

slim, že dvačtyřicítka. No tak to maš, Leoš, dobře, bo ja to mam kapku složitější. Mam malu šlapu. Skoro jak baba nebo jakysik synek. Mam osmatřicítka! Jedině boty od jakesihho patnáctiletého synka, nebo eště mladšího, a přinejhorším aji od jakesik děvuchy. No, chuj s tym, to všechno teprve uvidime.“

„Ty, Josef, nezda se ti, že robime tak trochu cypovinu, v našich rokach krast boty?“

„No a co! Ty si myslíš, že tu u nas se nekrade? Tu krađu ini kadři. Enom se podivej, kolik milijarduf tu lita ve vzduchu, a kde su? V řiti! Tak se nic neboj, bo my krast neidem. Idem vyměňovat. Měnit!“

Dali si ještě po dvou pivech, jak to měli v plánu, a vypadli ven.

•••

„Ty, Josef. Nechceš si to eště rozmyslet?“

„Kurva, co se furt staraš! Pod' a nemudruj. Idem ku tobě.“

Vešli do vchodu, kde Leoš bydlel, a uvažovali, jestli by bylo nejmoudřejší vyjet výtahem do nejhořejšího patra a pak po schodech dolů, nebo opačně. Rozhodli se pro první verzi. Vyjeli výtahem do nejhořejšího patra, kde po obou stranách chodby byly jedny dveře bytu. V nejhořejším neuspěli, ale ještě jim zbývalo pět pater. Už byli ve třetím, ale pořád bez úspěchu. Až ve druhém patře po levé straně chodby stálo asi sedm párů bot narovnaných u dveří bytu, z něhož bylo slyšet hlasitou muziku, což znamenalo, že tam mají nějakí mladoši mejdan.

Josef neváhal a hnal se k botám. Přeměřoval si různé boty, které se mu zdály být pánské, a jedny polovysoké semišové se mu zdály být akorát. Leoš, jak bylo vidět,

byl z toho úplně hotový. Josef si toho všiml a dostal na něho zlost.

„Do řiti, netvař se, jak byzme vykradali banku, a uklidni se, nic se neděje!“

Pak vzal boty a ve spodním patře si je chtěl vyzkoušet, kdyby mu náhodou nebyly. Leoš už to s nervama nevydržel a pádil po schodech dolů. Josef, ten měl čas. Boty si odzkoušel a byly akorát, snad jenom o jedno číslo větší. „Ale co, hruba ponožka to spravi,“ řekl si sám pro sebe a své staré boty šel dát na to samé místo, odkud vzal ty nyní už svoje. „To enom, synku, abys měl v čim it!“ řekl polohlasem a odcházel. Vyšel ze vchodu a rozhlížel se po vyplašeném Leošovi. Nikde ho neviděl, až po pár krocích na něho Leoš, který stál za rohem baráku, zavolal a ukazoval, aby šel k němu.

„Ty, Josef, ja se na to vyseru, ja žadne boty nechcu, rači si kupim nove. To mi za ten strach nestoji.“

„Kurva, nedupej, co bys kupoval nove, jak možeš mět normalni zadarmo! Podiv se na moje. Su úplně jak nove.“

„Ne, Josef, rozmyslel sem si to a nepřemluviš mě.“

„Tak běž do řiti, ty sračko! Když si blby, tvoja chyba. Tak neideš?“

„No neidu. Už sem ti raz mluvil, že mě nepřemluviš.“

„Tak se poser! Čest buh!“

•••

Josef šel domů, a když odemkl dveře svého bytu, našel Hildu dřímat u televize, ani ho neslyšela, že přišel. Rád by se pochlubil svýma novýma botama, ale nechtěl ji budit. Bylo už něco po dvanácté. Nakoukl do klukova pokoje, kde už bylo zhasnuto.

„Už asi chrape,“ pomyslel si a šel do kuchyně nadzvedávat pokličky hrnců, protože mu po tom dnešním dnu vytrávil. Hodil do hrnce se svíčkovou čtyři knedlíky, trochu to přihrál a jen tak z něho pojídal. „Ale fajne botečky sem si přismyčl. Stare musím říknout, že sem jich dostal od kamoša, bo kdybysem ji řekl pravdu, tak to by zas bylo. Ta je z takových věci vyplašena a eště by chtěla, abysem jich tam šel vrátit, a možna abysem se aji omluvil. To tak! Kurva, ale že je Leoš tak vyplašeny, sem si o nim nemyslel.“

Dojedl a otevřel ledničku, aby se přesvědčil, jestli jsou tam ta piva, co měl přinést kluk. Byly tam čtyři dvanáctky. Přemýšlel, jestli si má jedno otevřít, i když jich měl za dnešek dost, ale pak neodolal a jedno přece otevřel.

„Musím oslavit ty boty!“ řekl polohlasem a dal si loka. Do práce zítra jít nemusel, byla sobota. Do pokoje za Hildou nešel a zasedl v kuchyni za stůl. Popíjel a přemýšlel, jaký on bude hospodář a podnikatel.

„Ale co ja tam v tym JZD budu vlastně robit? To mě eště nenapadlo. A tež majstrovi v robotě sem o tym mojím odchodu nic nemluvil. Ale co se budu starat. Dneska už je inši doba, a esi odejdu, nikomu to nebude vadit, bo na to moje místo může nastupit deset takých, jak sem ja. Ale horši to bude v tym JZD. To mě tež teprve včil napadlo. Neni robot, ale ten muj kolega mluvil, že se s předsedu zna a pry to nebude žaden problem. Eště že tak! Ale kurva, co s tym synkem? Ten ma it na tu průmyslovku do Ostravy, ale to se tež jaksi zrobit. Žaden strach, Josef!“ utěšoval se. „A postavim si aji uzak! To je dobra věc, a možna budu aji palit. Aparat si od někoho pojčam, to není na dědině žaden problem.“

Dopil zbytek piva a šel do pokoje vzbudit Hildu. „Stavej,“ říká jí. „Idem spat.“

Druhý den se Josef probudil na zemi vedle postele a nějak ho sušilo. Líně se zvedl a šoural se do kuchyně, aby si ještě v polospánku otevřel pivo. „Tak dneska je neděla a zítra zase do roboty. Už mě to tam nebavi. No šak za paru měsicu bude všecko už inači,“ říkal si Josef sám pro sebe a škrábal se na prdeli. „Ale fajne boty mam. Akorat ten Leoš je cyp, že to vzdal. Chuj s nim!“

Do kuchyně vešla Hilda ještě rozespalá a posadila se ke stolu oproti Josefovi. Rukou si prohrabávala vlasy a byla nějak bledá. Mlčela, Josef se na ni díval skelným pohledem.

„Ty, Hilda, viš o tym, že začinaš šedivět?“ říká jí Josef a dal si posledního glga z flašky.

„Já o tom vím už delší dobu, ale jak to, že ty sis toho všiml až teď?“

„Nevšimnul sem si teho, protože nemam čas si tě prohlížat. Tak zeber jakusik barvu na vlasy a obarvi se na jaksi. Enom ne na blond, bo blondýny ja nemam rad a říká se o nich, že su blbe. Na černo se obarvi! Anebo rači na mahagon, bo kdybys byla černa, tak bys vypadala jak cigánka. Stejně tak aji vypadaš, bo si Maďarka. Kurva, nebyl tvůj foter nebo mama cigani?“

Hilda si přestala prohrabovat vlasy a podívala se na něho.

„No dobre, no. Tak sem to nemyslel! Enom sem se tak ptal,“ říká trochu rozpačitě Josef a uhlazoval rukou roh stolu. Hilda neříkala nic, vstala od stolu a od sporáku se ho optala, jestli bude něco snídat.

„Pravě sem posnidal,“ říká a šel k ledničke, aby si otevřel druhé pivo.

„Josefe, neměl bys po ránu a ještě na lačno pít to pivo. Není to zdravé a ještě dostaneš žaludeční vředy.“

„Chuj s jakysima vředama. Ty se mě vůbec nechytinu, bo ja mam žaludek jak krava a možu zežrat aji hřebiky!“

„No, já bych to tak moc zrovna netvrdila,“ říká Hilda a postavila na čaj.

„Do řiti, to bude dneska zase nuda. V televizi hovno, doma sedět stojí těž za hovno, a co včil?“ říká Josef a šel do předsíně. Zavadil pohledem o své nové boty. Pěkne su. Fakt su fajne! „Ty, synek, stavat!“ zakřičel Josef do klukova pokoje, když jako vždy rozrazil dveře jako tajfun. Kluk už byl vzhůru a četl si.

„Ty! V kolik si včera přišel do chalupy? Určitě spíše jak v deset, jak sem ti mluvil. Kurva. Přiznej se!“

Kluk se na něho podíval a zavřel knížku. „Přišel jsem, jak sis přál, v deset hodin. Mamka ti to může potvrdit,“ zalhal tatovi, protože byl doma hned, když se rozešli před hospodou a koupil ty piva.

Pepíka nebavilo někam chodit. Byl úplně jiná povaha než ostatní. Kamarády neměl skoro žádné a byl víceméně samotářský. Holku také žádnou neměl. Rád si četl nebo modeloval.

„Tak stavej, bo s tebu potřebuju mluvit!“

Kluk se pomalu posadil na posteli a Josef šel do kuchyně.

„Kurva, už tu je poslední pivo!“ zaklel, když otevřel ledničku. „Neměl bysem fakt po ranu tak žlambat. V tym ma stara pravdu. Ale co mam robit! Asi se na to jakysik čas vyseru. Leze to do korun a žlambu to enom ze špatneho zvyku a nudy. Eště dneska idu na Terasu a potom na to seru,“ říkal si přesvědčivě Josef a otevřel si poslední pivo. „Mam recht!“

Kluk už přišel do kuchyně a zasedl za stůl. Josef se na něho dívá a pak říká: „Ty! Neměl by si se začat těž holit? Fusy ti začínaju rostnut a maš jich tam jak žaba na pitce. Tam si pojčej muj strojek a zedři si to. A s tyma vlasama by si měl tež cosik zrobit.“

Hilda to poslouchala a otočila se od sporáku. „Co to máš, Josefe, dneska zase za mouchy!“ řekla a přitom

lila do hrníčku čaj. „Mi jsi taky říkal, abych se obarvila, a tady klukovi děláš také nějaké přednášky. Kdo by vlastně potřeboval holiče, tak to jedině ty.“

„Jak ja! Na mně nezaleži, bo ja nereprezentuju našu rodinu. Sem enom upoceny popelař, ale vy dva se synkem mě musite reprezentyrovat. Tu oto synek bude po studyjach inžinir a ty si moja manželka. Ne!?“

„Radši kdyby už někam šel,“ říká si v duchu Hilda a kluk určitě to samé. „Zase nám tady bude přednášet, a to člověka unavuje pořád poslouchat. Kdyby to dávalo aspoň nějaký smysl. Pořád jenom brble a nic mu není po chuti.“

Hilda položila na stůl hrníčky s čajem a tácek chlebů se salámem. Josef si vzal hned dva a položil je na sebe. Cpal se a zapíjel to pivem.

„Nechceš raději čaj?“ optala se ho Hilda.

„Chuj s jakysim čajem, to možu pit enom jacisi Rusy!“

„Anebo Angličané,“ říká kluk a usrkl si čaje.

„Ty si jakysi zase moc chytry! Nezda se ti?“

„Nejsem chytrý. V Anglii se pije čaj ve velkém množství a skoro každý tam vypije denně aspoň dva litry. Proto jsou tak štíhlí,“ vysvětloval kluk Josefovi.

„Jak to viš! Ty si tam byl? Chuja viš, a mluviš. To maš zase z tych tvojich přiblblych knížek! Všeci si hrajete na chytraky, a přitym vite hovno. A hned jak se nasnídáte, tak potřebuju s vama obuma mluvit. Ide o duležitú životni záležitosť!“

Oba znechuceně jedli a odvraceli od Josefa hlavu, protože jim u snídani kouřil a dým foukal mezi ně. Když dojedli, Hilda poklidila ze stolu a posadila se na původní místo. „No, to jsem zvědavá, co to zase z něho vyleze,“ říká si v duchu Hilda.

„Tak včil mě dobře posluchejte! To, jak sem vam mluvil, že na jaro od tudy padame, tak to je svata pravda.“